

Γ. Διονύσιος Σκιαθίτης: Το άρωμα της αρετής που κληροδότησε

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=95533>]

Σε έγγραφο της 15.6.1853, ο επίσκοπος Θήρας Ιερόθεος γράφει στο Υπουργείο των Εκκλησιαστικών, πως ο Διονύσιος ευρισκόμενος στη μονή Προφήτου Ηλιού Θήρας εμμένει στην «αίρεση» των Κολλυβάδων κι αγωνίζεται για τη μετάδοση των φρονημάτων του. Το έγγραφο αυτό μας βεβαιώνει την πίστη του ιερού ανδρός, την ακτινοβολία του, τη δύναμή του και την επίδρασή του, τον φόβο των αρχών για τη δράση του, αλλά και την άγνοια ορισμένων στο ζήλο του παραδοσιακού κηρύγματός του. Η μεγάλη μόρφωση και πίστη του Διονυσίου, η βαθεία γνώση της εκκλησιαστικής παραδόσεως και ιστορίας, του υπαγόρευαν τη στάση αυτή κι όχι η ιδιοτροπία του χαρακτήρα του, η ανυπακοή και ο φανατισμός. Επιθυμούσε να διορθώσει και θεραπεύσει επιμειξίες και επιδράσεις δυτικές, που είχαν εισέλθει από την αμάθεια ή την άγνοια, την επιπολαιότητα ή την τάση νεωτερισμού ορισμένων, που είχαν συμμαχήσει με ξενόφερτους ανθρώπους. Με μόνο όπλο την αρετή του ο Γέροντας εργάσθηκε όσο μπορούσε για τη διατήρηση του υγιούς ορθοδόξου πνεύματος της αγίας Ανατολής.

Πηγή: www.destinationskiathos.com

Ο παραπάνω επίσκοπος, με έγγραφό του της 9.7.1854 προς την Ι. Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος, άθελά του μαρτυρεί την επίδραση των συνεξορίστων ρασοφόρων Διονυσίου και Παπουλάκου επί του λαού και την αφοσίωση των Χριστιανών σε αυτούς. Επίσης την κατά των Δυτικών πολεμική τους, παρά τον εγκλεισμό τους, και τη συρροή πιστών υπάκουων στους πραγματικούς πνευματικούς τους πατέρες.

Ο «λογιώτατος» Διονύσιος δεν ήθελε τους μοναχούς του αγράμματους, καθυστερημένους, στενών αντιλήψεων και προσερχόμενους στο μοναχισμό γιατί ναυάγησαν στον κοσμικό τους βίο. Ήθελε να γνωρίζουν τον σκοπό του μονασμού τους, να μελετούν και να διδάσκουν. Ως γνήσιος Κολλυβάς ήταν λίαν αυστηρός μοναχός, μή επιτρέποντας την παραμικρή αλλαγή στα της Εκκλησίας, αλλά διακρινόταν για την κοινωνικότητα του, τη φιλανθρωπία του, την ιεραποστολή και τη δράση του. Όπου περνούσε ο Γ. Διονύσιος άφηνε τις καλύτερες αναμνήσεις. Αγαπούσε πολύ την Ελλάδα και πονούσε για την κακή κατάστασή της.

Ο σοφός Διονύσιος είχε δεχθεί την επίσκεψη του Α. Μακράκη και είχε σχετισθεί μαζί του, αλλά ποτέ δε συμφώνησε με τα αιρετικά δόγματά του. Οι δρόμοι τους από ένα σημείο και υστέρτα χώριζαν. Δεν μπορούσε να δεχθεί κανένα νεωτερισμό και φοβόταν όσο τίποτε άλλο την αποκοπή του από την Εκκλησία του Χριστού. Εύστοχα ο Α. Παπαδιαμάντης αναφέρει πως ο Μακράκης απέτυχε στη μίμηση των

κολλυβαδικών εθίμων. Τον Διονύσιο αναφέρει κι αυτός ν' ανήκει εις την αρχαιοπρεπή τάξιν των Κολλυβάδων, της οποίας ήτον ο τελευταίος σχεδόν αντιπρόσωπος». Συνεχίζοντας ταπεινόφρονα ο Παπαδιαμάντης την κατά του Μακράκη ορθή πολεμική του, γράφει: «Δεν εδόθη εις κοσμικούς ανθρώπους να μιμώνται τα έθιμα των ασκητικών εκείνων ανδρών, των εν αμέμπτω πολιτεία διαγόντων, ούδ' έξεστιν εις τους εν τύρβη του κόσμου βιούντας να παραδώσι τα σεμνά και υψηλά εκείνα πράγματα».

Ο Γ. Διονύσιος, πέρα από ολίγα υμνογραφήματα, δεν άφησε συγγράμματα και περιουσιακά στοιχεία, παρά μόνο το άρωμα της αρετής του. Ο Α. Μωραϊτίδης τον χαρακτηρίζει τηρητή αυστηρό των παραδόσεων, τύπο τέλειου μονάχου, μέγα πνευματικό, διακριτικό Γέροντα, ρήτορα δεινό, διδάσκαλο άριστο και ακούραστο, με απέραντη μνήμη και γνώση, θερμό πατριώτη και πεπειραμένο ποιμένα. Ο Παπαδιαμάντης τον εγκωμιάζει περισσότερο και μάλιστα στη νεκρολογία του τον αναφέρει ως σπάνιο και άξιο μοναστή, ομολογητή, απόστολο, όσιο, ζηλωτή θερμό και ειλικρινή, γεραρό της Ορθοδοξίας αγωνιστή...

Ιερά Σκήτη Αγίου Παντελεήμονος

Αύγουστος 1995

Πηγή:Ετήσια έκδοσις της Ιεράς Κοινοβιακής Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, «Ο Όσιος Γρηγόριος»,σελ. 37-50, περίοδος Β΄, έτος 1995